

Arrest

nr. 349 457 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 april 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 februari 2026 verklaarde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ingediend omwille van de medische situatie van verzoekster ongegrond. Tegen deze beslissing, die betrekking had op verzoekster en haar meerderjarige zoon, dienden zij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 349 441 van 30 juni 2026 verwierp de Raad dit beroep.

Op 19 februari 2026 legde de gemachtigde aan verzoekster ook het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw

Naam + voornaam: (...)

geboortedatum: (...)1967

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Motivatie art. 74/13

1. Gezins- en familieleven: beslissing geldt voor moeder en meerderjarige zoon

2. Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag

3. Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicaties om te reizen (zie advies dd. 18.02.2026)

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Op dezelfde dag legde de gemachtigde ook het bevel op om het grondgebied te verlaten aan de meerderjarige zoon, de heer B.D. Tegen deze beslissing diende de zoon ook een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 363 323.

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel toe als volgt:

“II.1.1. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

(...)

II.1.2. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schendig inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen de aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

De verzoekende partij kreeg ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing aangaande haar aanvraag tot medische regularisatie.

Bijgevolg werd beroep aangetekend bij de Raad dd. 24 februari 2026.

II.1.3. De wet stipuleert dat de verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

De bestreden beslissing stelt:

(...)

De verzoekende partij heeft intensieve medische opvolging nodig. Dit werd reeds naar voren gebracht in de onterecht ongegrond verklaarde medische regularisatieaanvraag.

Een gedwongen terugkeer dreigt haar dan ook bloot te stellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM.

Bovendien is het dan ook aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot medische verblijfsvergunning gekregen dd. 19 februari 2026 (betekend op 12 maart 2026). Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.1.4. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op deugdelijke rechterlijke EN feitelijke motieven.

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel (onderdeel van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting), artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM. In het enig middel voert verzoekster aan dat de gemachtigde niet duidelijk gemotiveerd heeft waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Zo heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met alle elementen waarover hij beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing, waaronder de aanvraag tot medische regularisatie waaruit blijkt dat verzoekster ernstig ziek is en niet kan terugkeren naar het land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending

uitmaakt van het artikel 3 van het EVRM. Tegen de onterechte ongegrondheidsbeslissing wat betreft de aanvraag tot medische regularisatie van verzoekster werd reeds beroep aangetekend.

Daarnaast citeert verzoekster het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat de gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Verzoekster heeft medische zorg nodig, hetgeen reeds naar voor werd gebracht in de volgens verzoekster onterecht ongegrond verklaarde medische regularisatieaanvraag. Een gedwongen terugkeer dreigt haar dan ook bloot te stellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met het artikel 3 van het EVRM. Het is dan ook aangewezen voor de rechtszekerheid om het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen zodat het uit het rechtsverkeer wordt verwijderd. Verzoekster verwijst in die zin naar het arrest nr. 112 609 van 23 oktober 2013 en stipt aan dat de situatie met de huidige zaak niet identiek, maar wel degelijk vergelijkbaar is.

Verzoekster vervolgt dat indien de Raad de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning zou vernietigen, zij opnieuw verblijfsrecht heeft en bijgevolg zou het hangende bevel, dat definitief geworden is, voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer. De thans bestreden beslissing heeft dus geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid volgens verzoekster. Verzoekster voert ter conclusie aan dat de bestreden beslissing geenszins gesteund is op deugdelijke 'rechterlijke' en feitelijke motieven en dat er dus sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het artikel 3 van het EVRM en van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om een oordeel te vellen in de plaats van de gemachtigde. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of de gemachtigde deze correct heeft beoordeeld en of de gemachtigde op grond daarvan niet tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde het artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet betwist niet in het bezit te zijn van een geldig visum; bijgevolg beschikt zij niet over de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij volgens artikel 7 van de Vreemdelingenwet in principe een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Bijgevolg blijkt uit het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat door verzoekster geschonden wordt geacht, dat de gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, de

gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van verzoekster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze drie elementen verwijzen impliciet, doch zeker naar de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde dit expliciet heeft gedaan. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift enkel ingaat op het aspect van de gezondheidstoestand en aanvoert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de aanvraag tot medische regularisatie waaruit blijkt dat zij ziek is en niet kan terugkeren naar het land van herkomst, moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het medisch advies. De arts-adviseur heeft in het advies vastgesteld dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst kan plaatsvinden. Verzoekster heeft tegen de 9ter-beslissing, waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, die steunt op dit advies, inderdaad een beroep ingediend bij de Raad, echter bij arrest nr. 349 441 van 30 juni 2026 heeft de Raad dit beroep verworpen. De Raad kon geen onwettigheid vaststellen in het standpunt van de gemachtigde, dat steunde op het advies van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst voor verzoekster aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is. Met haar betoog toont verzoekster niet aan waarom deze motivering onzorgvuldig zou zijn.

De Raad kan verzoekster bijgevolg niet volgen wanneer zij stelt dat de gemachtigde het bevel niet duidelijk heeft gemotiveerd en geen rekening heeft gehouden met alle elementen waarover de gemachtigde beschikte.

Verder voert verzoekster de schending aan van het artikel 3 van het EVRM.

Dit artikel luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad kan hierbij verwijzen naar hetgeen hij in zijn arrest 349 441 van 30 juni 2026 heeft vastgesteld aangaande het beroep tegen de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf:

“Waar verzoekers stellen dat ze om de reden dat niet duidelijk is waar de noodzakelijke behandeling verkrijgbaar is, niet kunnen nagaan op welke basis de arts-adviseur en de gemachtigde menen dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad niet volgen. Zoals gezegd heeft de arts-adviseur afdoende gemotiveerd dat de nodige behandeling in Servië beschikbaar is en konden verzoekers zich dienaangaande afdoende verweren.

Verder wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”.

Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Met inbegrip van de bespreking van het tweede middel zal blijken dat de Raad van oordeel is dat de arts-adviseur op afdoende wijze ook de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling heeft onderzocht. In een dergelijke situatie is de Paposhvili-grens niet bereikt.”

Er werd bijgevolg wel degelijk afdoende rekening gehouden met de gezondheid van verzoekster. De Raad stelt bijgevolg vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, anders dan verzoekster aanvoert, wel steunt op deugdelijke juridische en feitelijke motieven wat betreft de gezondheidstoestand.

Daar waar verzoekster nog het arrest nr. 112 609 van 23 oktober 2013 van de Raad aanhaalt, heeft de Raad al herhaaldelijk in zijn arresten gemotiveerd dat dit een oud arrest betreft en ondertussen reeds lange tijd de relevante wetgeving is aangepast bij wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dermate dat verzoekster niet langer naar dit arrest in algemene vergadering kan verwijzen. Bij de voormelde wet werd immers artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoerd. Dit artikel bepaalt onder meer: *“Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om*

internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort." Het feit dat men na een vernietiging van een ongegrondheidsbeslissing terug zou vallen op een hangende 9ter-aanvraag, waarbij men gerechtigd is tot een voorlopig verblijfsrecht in afwachting van een nieuwe beslissing, kan dus niet langer aanleiding geven tot de nietigverklaring van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de rechtszekerheid, aangezien dit zou indruisen tegen artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast gaat verzoekster er ook verkeerdelijk van uit dat in het kader van de 9ter-procedure een 'weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning' werd genomen. Het betrof een ongegrondheidsbeslissing en de Raad heeft deze beslissing ook niet vernietigd, dermate dat er ook om die reden in casu geen onduidelijkheid of onzekerheid in het rechtsverkeer kan ontstaan door een eventuele vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing en het definitief worden van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het artikel 3 van het EVRM blijkt dus niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. DE GEYTER

A. MAES